

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. О., 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – О. в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В.Л.П.

при участието на секретаря В.И.И.

като разгледа докладваното от В.Л.П. Административно наказателно дело № 20231460200211 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д - 63д ЗАНН.

Образувано е по жалба на Л. Б. П., ЕГН ***** от гр. О. срещу Наказателно постановление № г. на Началника на РУ О. към ОД МВР Враца, с което жалбоподателят е наказан по административен ред за нарушение по чл. 10, ал. 1, т. 5 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) и на основание чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и чл. 81, ал. 2, т. 6 от ЗБЛД му е наложена глоба в размер на 30 лв.

В жалбата се твърди, че наказателното постановление е незаконосъобразно следва да бъде изцяло отменено, тъй като се твърди, че е изтекъл давностният срок както за издаване на обжалвания акт, така и за изпълнение на административно наказание.

Жалбоподателят в съдебно заседание се явява и поддържа становището си, че не дължи наложената му глоба, поради изтекла давност.

Административнонаказващият орган, редовно призован, не се представлява.

Оряховският районен съд, като взе предвид депозираната жалба, събраните по делото доказателства, доводите и съображенията на страните, намери за установено от фактическа страна следното:

Административнонаказателното производство е образувано със съставяне на Акт № г. за това, че на г. около 11,15 часа в гр. О. – в сградата на РУ О. при извършена проверка е установено, че лицето не е предало притежаваната от него лична карта, валидна до г., след изтичане на валидността ѝ в законоустановения срок – чл. 10, ал. 1, т. 5 от ЗБЛД. Актът е съставен от подписалия се актосъставител – С. М. И. и е подписан от свидетеля Р. А.. Също така е съставен в присъствието на жалбоподателя, който го е подписал и е получил е препис от него.

Въз основа на АУАН № г. е издадено атакуваното Наказателно

постановление № г. на Началника на РУ О. към ОД МВР Враца, с което жалбоподателят е наказан по административен ред за нарушение по чл. 10, ал. 1, т. 5 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) и на основание чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и чл. 81, ал. 2, т. 6 от ЗБЛД му е наложена глоба в размер на 30 лв. В издаденото наказателно постановление е преповторена същата фактическа обстановка, съдържаща се в АУАН, като е наложена глоба в минимален размер.

При обжалване на наказателното постановление пред РС О. е допуснат до разпит свидетелят, посочен в АУАН, както и актосъставителят. От техните показания, които съдът възприема с вяра като последователни, логични и добросъвестно изложени пред съда се установява, че по повод явяването на лицето във връзка с подаване на документи за издаване на нова лична карта е установено, че не е предало притежаваната от него лична карта, след изтичане на срока на валидността ѝ (валидна до г.).

По делото са събрани като писмени доказателства - съставения АУАН и издаденото НП, заповеди за компетентността на контролните органи по ЗБЛД.

При гореустановената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е депозирана от легитимирана страна, в предвидения от законодателя преклузивен срок и срещу наказателно постановление от категорията на обжалваемите, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Процедурата по установяването на административно нарушение, издаването на наказателно постановление и неговото обжалване е уредена в ЗАНН. За неуредените в посочения нормативен акт случаи, чл. 84 от ЗАНН, препраща към субсидиарно приложение на разпоредбите на НПК. Разглеждайки жалбата по същество, независимо от посочените от жалбоподателя основания, съдът е длъжен да изследва правилното приложение на материалния и процесуалния закон.

В настоящия случай актът за установяване на административно нарушение е съставен от материално и териториално компетентният за това орган и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискването на чл. 42 ЗАНН, като при съставянето му не са допуснати нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените и неотстранимите. Това обстоятелство позволява на жалбоподателя нарушител да упражни правото си на защита в пълен обем, тъй като за него става ясно срещу какви факти и обстоятелства следва да се защитава. АУАН и НП са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са били надлежно предявени и връчени на жалбоподателя Л. П..

Неоснователни се явяват доводите в жалбата за изтекла давност, както за издаване на обжалваното НП, така и за изпълнение на наложената с него санкция – „глоба“ в размер на 30 лв., по следните съображения:

Видно от датата на издаване на АУАН, респ. на установяване на нарушението – г. и от датата на издаване на обжалваното НП – г. безспорно се установява, че е спазен срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН – т.е. НП е издадено в шестмесечен срок от съставянето на АУАН.

В случая също така следва да се отбележи, че е неприложима

цитираната от жалбоподателя разпоредба на чл. 82, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, тъй като тя касае давностен срок, който се прилага при влезли в сила актове, с които е наложено наказанието – т.е. касае влезли в сила НП, а в случая настоящото НП се обжалва пред съда и същото не е влязло в сила.

Когато става дума за невлязло в сила НП, следва да се разгледа въпросът за давността, касаеща преследването на нарушението, описано в обжалваното НП. С Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. по т. д. № 1/2014 г. на ВАС – ОСС на НК на ВКС и ОСС на II - ра колегия на ВАС е постановено, че разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс. Тълкувателното постановление, съгласно чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, е задължително за органите на съдебната власт. Съобразно това, то оплакването на жалбоподателя за изтекла абсолютна погасителна давност за преследване на описаното в НП нарушение, което е извършено на г., следва да бъде преценено с оглед разпоредбата на чл. 81 ал. 3, вр. чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК. Съгласно цитираните норми, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора, срока определен в преходния член - чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК, който за наказанията извън лишаването от свобода, т.е. вкл. за наказанията „глоба” и „лишаване от право да упражнява определена дейност”, предвижда изключването на възбуждане на наказателното преследване, ако са изминали три години от осъществяването на нарушението. Съобразно тези разпоредби и след като описаното в НП нарушение е извършено на г., то за същото административнонаказателната отговорност на дееца следва да бъде реализирана най-късно до 27.05.2024 г., който срок все още не е настъпил и обжалваното НП е връчено на жалбоподателя на 10.10.2023 г. С това действие е прекъсната давността и е започнала да тече нова давност. Ако до 27.05.2024 г. във връзка с издаденото за санкциониране на процесното нарушение НП не са предприети действия за връчването му на нарушителя, то правото на държавата да накаже нарушителя/дееца за това нарушение ще бъде погасено, респ. само на това основание НП би се явило незаконосъобразно и като такова следваше да бъде отменено. В настоящия случай НП е връчено на 10.10.2023 г. и давността за наказателно преследване на жалбоподателя към тази дата не е била изтекла. Също така не се явява и изтекла давността на изпълнение на наложеното наказание – „глоба“, поради което оплакванията в жалбата се явяват неоснователни и обжалваното НП следва да бъде потвърдено. Същото е законосъобразно и отговаря на всички законови изисквания. Материалноправната квалификация на нарушението е правилна, като е наложена глоба в минимален размер от 30 лв. Следователно и санкционната норма е коректно и точно определена и обосновано приложена в минимален размер от административнонаказващия орган. Поради това може да се направи категоричен извод за доказаност на нарушението и неговото авторство, както и за фактическите признаци на същото от обективна страна. В случая изложените констатации в АУАН, възприети и от административнонаказващия орган, се подкрепят от всички събрани в настоящото производство доказателства и безспорно се установи осъществяване на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя. В процеса не се доказаха факти и

обстоятелства, които биха обосновали становището на съда за различни констатации от тези отразени в акта, а оттам и за различни правни изводи от тези на административнонаказващия орган. Последният правилно е посочил приложимия закон, като правилно е квалифицирал нарушението по чл. 10, ал. 1, т. 5 от ЗБЛД, респ. го е санкционирал съобразно санкционната норма, предвидена в ЗБЛД – чл. 81, ал. 2, т. 6 от ЗБЛД. Поради това атакуваното НП следва да бъде потвърдено, а жалбата – оставена без уважение като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 и ал. 9 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № г. на Началника на РУ О. към ОД МВР Враца, с което жалбоподателят Л. Б. П., ЕГН ***** от гр. О. е наказан по административен ред за нарушение по чл. 10, ал. 1, т. 5 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) и на основание чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и чл. 81, ал. 2, т. 6 от ЗБЛД му е наложена глоба в размер на 30 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Враца по реда на гл. XII АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне.

Съдия при Районен съд – О.: _____